

Christiaan Rhodius, januari 2019

‘En trouwens, sinds wanneer is mijn roken prio voor jou. Je bent verwickeld in een “akkefietje”.’

‘ “Aren’t we all.” Maar het is en blijft een medische instelling. En voor jouw welzijn hebben we regels om...’

‘Spaar me je geouwehoer. ‘Treat first what kills first.’ Basisregel in het medische. Fix die bloedende stripper, daarna ...’

‘Daarna wat? Ga je dan aan de slag?’ Foster depte zijn overhemd met een handdoek.

‘Ik ben hier toch. Moeder blij.’

‘En jij? Ook blij?’

‘Sta er in ieder geval niet zo voor.’ Emma wijst naar Paul die onverminderd te keer gaat.

‘Vergelijken helpt niet, Emma.’

‘Maar helpt me wel. Voor nu in ieder geval...’

‘Surrogaat, pleister voor het bloeden.’

‘Hij kan wel meer dan een pleister gebruiken.’

‘En wat kan jij gebruiken?’

‘Een sigaret’.

‘En dat is geen pleister voor het bloeden?’

‘Nee, dat heet nicotinebehoefte. Of in jouw termen ‘zich verslaven aan.’

‘Negeer je je eigen aandeel en je wordt slachtoffer.’

‘Noem het wat je noemen wil... Ik ben hier toch!’

‘Maar komt hier niet vanzelf weer weg.’

‘Ben hier ook niet vanzelf gekomen, soms loopt het zoals het loopt.’

‘Je moeder, vader, broer. “No man is an island.” Het leven is een ratatouille van invloeden.’

‘Mijn leven is een festijn van gemiste kansen, zul je bedoelen.’

‘Beter gemiste kansen, dan geen kansen.’

‘Lekkere doodoener. In de categorie van “Dezelfde zon die was zacht maakt, maakt klei hard”.’

‘Die kende ik nog niet.’

‘Draag ik toch nog iets bij.’

‘Doe je zeker. Jezelf niet tekort doen, dat is iets voor slachtoffers.’

‘Slachtoffers doen wel meer. Roken bijvoorbeeld.’ Emma staat op met sigaretten in de handen. ‘Op de frisse lucht.’ En ze trekt de deur achter zich dicht. Direct gaat de deur weer open. Emma stapt weer binnen en grist haar telefoon mee. ‘Nog een akkefietje af te handelen.’ Ze knipoogt en trekt de deur weer achter zich dicht.